

Torjunta

Isotuomipihlajan torjuntatoimet luonnossa tulisi keskittää luonnonsuojelualueille. Myös talousmetsien ja virkistyskäytössä olevien metsien hoitotoimien yhteydessä isotuomipihlajat tulisi poistaa. Tehokkainta on poistaa kasvi koneellisesti juurineen. Sen leviämistä voidaan hidastaa myös katkaisemalla versot tyvestä. Työ täytyy kuitenkin uusua säännöllisesti, koska vesominen voi olla voimakasta.

Lajin viljelystä olisi kuitenkin hyvä luopua ja korvata se jollakin muulla kasvilla etenkin julkisissa massaistutuksissa. Isotuomipihlaja ei ole kuitenkaan Espoossa levinnyt kovin laajalle, mutta yksittäisiä pensaita löytyy harvakseltaan.

Luontoon karanneista isotuomipihlajista voi ilmoittaa www.vieraslaji.fi -sivustolle, jossa on valmis lomake havaintojen kirjaamista varten. Espoon kaupungille havainnot tulee ilmoittaa kaupungin palautejärjestelmän (<https://easiointi.espoo.fi/eFeedback/>) kautta. Vaihtoehtoisesti havainnot voi ilmoittaa sähköpostitse osoitteeseen: kaupunkitekniikka@espoo.fi tai soittamalla kaupunkitekniikan keskuksen asiakaspalvelunumeroon: 09 816 25000.

VIERASLAJIT ESPOOSSA

ISOTUOMIPIHLAJA

Isotuomipihlaja

(*Amelanchier spicata*)

TARKKAILTAVA
TAI
PAIKALLISESTI
HAITALLINEN

Alkuperä ja leviäminen

Isotuomipihlaja on alun perin kotoisin Pohjois-Amerikan itäosista, josta se on tuotu Eurooppaan koriste- ja puutarha-kasviksi. Se kestää hyvin koviakin pakkasia (jopa -40- -50 °C) ja menestyy siksi hyvin myös pohjoisessa.

Suomessa isotuomipihlaja on havaittu ensimmäisen kerran 1800-luvulla. Lajin todettiin jo 1900-luvun alkupuolella tuottavan siementaimia ja villiytyvän luontoon aina Yli-Torniota myöten.

Isotuomipihlaja on yleinen puutarhakarku-lainen etenkin Etelä-Suomessa, mutta kylmänkestävyytensä ansiosta siitä on havaintoja Rovaniemen korkeudelle asti. Isotuomipihlaja on kotiutunut myös muihin pohjoismaihin sekä Baltiaan ja Venäjälle.

Tunnistaminen

Isotuomipihlaja on 2-6 metriä korkea, tiheä- ja pystyhaarainen, monivuotinen pensas. Se leviää kasvullisesti maavarsiensa avulla. Lehdet ovat 3-6 cm pitkiä, sinertävän vihreitä, lähes pyöreitä ja reunoiltaan sahalaitaisia. Nuorina niiden alapintaa peittää valkoinen nukkakarva.

Kuva: T. Rytteri / Vieraslajiportaali

Syksyllä isotuomipihlajan lehdet muuttuvat keltaisiksi tai oranssinpunaisiksi.

Isotuomipihlaja kukkii touko-kesäkuussa ja sillä on valkoiset, pystysuorat ja kukkatertut. Sen syötävät marjat ovat sinertävän mustia ja ne kypsyvät heinä-elokuussa.

Haitat

Hiekkapohjaisessa maassa, kuten harju-metsissä, isotuomipihlaja voi levitä laajoiksi tiheiköiksi vieden elintilaa alkuperäiseltä kasvillisuudelta. Yksittäisistä yksilöistä ei välttämättä ole haittaa, mutta linnut ja pienet nisäkkäät syövät isotuomipihlajan marjoja ja levittävät siten lajia laajalle.

Kuva: T. Erik / Wikimedia Commons